

274 פרוטוקול מס' 274

מישיבת ועדת הכספים

התקיימה ביום רביעי, כ"א באדר א', תשמ"ו - 2.3.86 - בשעה 10.00

נ כ ז ר :

חברי הועדה:

- א. הפירא - יו"ר
- ג. ויינשטיין

מוזמנים:

- א. ויטפיש - ארגון נכי המלחמה בנאצים
- א. כהן - " " " "
- א. כהן - " " " "
- מ. רוזנטל - ארגון נפגעי רדיפות הנאצים
- מ. ניסנבאום - " " " "
- י. דרורי - " " " "
- מ. הופמן - תאגיד נכים ניצולי רדיפות הנאצים
- ש. בן-יוסף - ארגון נכי המלחמה בנאצים
- ד. בר-חיים - משרד האוצר
- מ. פרידמן - מנהל הלשכה לשיקום נכים. האוצר
- ר. אברמזון - משרד האוצר
- י. ויס - " "
- מר אזולאי - ראש עיריית אשדוד
- י. ריבק - סגן היועץ המשפטי, משרד האוצר
- י. מינקביץ - מינהל מקרקעי ישראל
- י. קציר - מנהל ק.ב.ע.
- י. זיו - מנהל מחוז ירושלים, מינהל מקרקעי ישראל

מזכיר הועדה:

- א. קרסנר

יועץ משפטי לוועדה:

- א. דמביץ

רשמה:

- מ. סרלו

סדר היום: תקנות הסיצבאות (פיצוי בעד איחור בתשלום) (קיצבאות נכי המלחמה

בנאצים ונכי רדיפות הנאצים), תשמ"ו - 1986

מכירת מניות המדינה בחברת ק.ב.ע.

שינויים בתקציב לשנת 1985

(נאקבל קום 10.3.86)

1223

היו"ר א. שפירא: פוזז את הישיבה.

זקנות הקיצבאות (פינוי בעד איחור בתשלום) (קיצבאות נכסי המלחמה בנאצים
ונכסי רדינות הנאצים), התש"ו - 1986

ד. בר-חיים:

בעקבות החקיקה בחוק הקיצבאות, הביא משרד האוצר זקנות
שמנסות להסדיר את הפיצוי לגבי זגמולים או סכומים אחרים שניזנים לנכים על
חשבון התגמול, באיזו צורה יש לעדכן אותם על מנת שהעדכון ייעשה באופן יחסי
לשינויים שזלו בתגמול, מהיום שקיבל את התגמול עד היום שמשלם התגמול.
העדכון צריך להעשות בהתאם לשינוי שזל בגובה התגמול בזקופה הזאת.

ר. אברמזון:

הקו המנחה פשוט. חוק הקיצבאות בעד איחור בתשלום קבע
שכאשר משולמות קיצבאות באיחור, יש לעדכן אותן. החוק אומר שאם הקיצבה
משולמת חוץ שלושה חודשים מיום הזכאות, הקיצבה תשולם לפי יום המקורי,
אם אחרי שלושה חודשים, לפי שיעור מעודכן. החוק קובע מה זה מעודכן. לא
הצמדה למדד או תוספת יוקר אלא לתגמול. אחרי 24 חודשים חוזרים לשעורים
מקוריים.

החוק אומר שר האוצר או שר אחר שאחראי על חוק תגמולים
כל שהוא יחד עם שר האוצר, יתקינו תקנות. עשינו תקנות די טכניות שהקו
המנחה הוא שכל פעם ששולם לנכה איזה סכום על חשבון התגמול, מעדכנים אותו
סכום בהתאם לשעור עליית התגמול מיום הזכאות עד ליום שמשולם הסכום בפועל.
יש שני מקרים קלאסיים שבהם מסלמים לנכים הפרשי תגמול:

כאשר משלמים האחוזים של הנכים רטרואקטיבית, צריך
לשלם אחורנית. איך מחשבים מה שמגיע לו? יש כמה דרכים. יכולנו לקחת את
הסכום שקיבל ולהצמיד אותו למדד ולקחת סכום אל המדד ולתת לו הפרש. מאחר
והחוק קובע שיטה של הצמדה לתגמול, אנחנו ניקח מה שמקבל היום נכה שמקבל
30%, נוריד ב-50% ואת ההפרש ניתן לו. זאת קובעות זקנה 2 ו-3.
כאשר משלמים תגמולים לנכה בתור נצרך, הוא מקבל יותר. אנחנו עושים את אותו
הזשבוך, ביום התשלום הוא מקבל את ההפרש. אם שלמנו לו מקדמה או בדרך אחרת,
פעמים רבות קורה ששילמנו לו לפי ההפרש שמגיע, ועד שנידונה התביעה לקח
קצת זמן, בהחלטה של הרשות המוסמכת נקבע שצריך לשלם לו הפרש. אנחנו שילמנו
כספים לא במועד שמגיע, והיום צריך להוסיף להם את אותם הכספים. ניקח את
המועד בו שולמו הכספים, נראה כמה עלה שיעור התגמול מזמן מועד עד מועד
התשלום שצריך לשלם בפועל, ובשעור הזה היחסי נעלה את הכסף ששילמנו ונפחית
את השעור המעודכן שמגיע לו. זה כנראה אותנו לכל אורך התקנות.

לנכה נצרך, לפי החוקים שלנו, אנחנו צריכים לנכות הכנסה
נוספת מהתגמול ובלבד שלא יפחת מהתגמול הרגיל.

תקנה 6. במסגרת התקנות שהוזכרו בה האוצר להחזיק, צריך לחבוע יום זכאות. כאשר מגיע לנכה תגמול שלא נדרשת תביעה, למשל תגמול רזואי, הוא צריך לקבל כל חודש ולא צריך להגיש תביעה. יום הזכאות הוא ה-1 לחודש. אנחנו רואים את היום שבו חלה הזכות לגבי תביעה כיום הזכאות ומאותו יום מצמידים. תקנות 6 ו-7 מדברות על תגמול נוסף על סענת שהוא לא תגמול חודשי שמגיע לנכה מכוח החוק. אנחנו קובעים את יום התביעה לצורך החוק הזה.

א. דמבין:

האם המשלוח מתנגדות למה שכתוב בתקנות?

א. כהן:

יש כאן בני חליט בתקנות. חלק שהאוצר חייב לזות לנכה במקרה של איחור בתשלום, ויש משהו שהוא חייב לקחת מהנכה. במקרה שהוא חייב להחזיר משהו, כל המרבה הרי זה משובח. יש כאן זעיף מסוכן כלפי הנכה, אם הנכה יצטרך להחזיר כספים. מי צריך להחזיר כספים? רק נזקקים או נצרכים, אנשים שחיים על קיצבה סוציאלית, המקבלים מהביטוח הלאומי והם עושים חישובים וזה לא הולך במקביל עם חישובי האוצר. הדבר הזה סוציאלי. האוצר מנכה קיצבה שקיבל מהביטוח הלאומי כי כעבור שנה מסתבר שהוא קיבל יותר מדי בלי שידע על כך. אחס תגידו שהוא צריך להחזיר את זה צמוד מיום הקבלה. אם נחזור לתקופה של אינפלציה, הוא יצטרך להחזיר פי 5 ממה שהוא מקבל היום. לכן זה לא יתכן, לקחת מהנכה חזרה כסף. אני מציע לבטל את זה.

קורים מקרים שמעדכנים קיצבאות וכעבור חצי שנה אומרים לנכה: נוצר לך חוב והוא יחזיר את זה. עד היום מחלקים את הזכום לכמה תשלומים נומינליים ומנכים: כאן רוצים לעשות עדכון. איך יעמדו בזה? חמצאו דרך שהביטוח הלאומי לא ישלם את זה מראש יותר. אנחנו מדברים על אלמנות ונזקקים ונצרכים. שמחזר שקיבלו כמה אלפי שקל מיוטורים, ועכשיו צריכים להחזיר את זה. לסעיף הזה אנחנו מתנגדים. לכת יותר כסף - כן; לקחת - לא.

א. כהן:

בחוק נאמר שאם נוצרה עילה לתשלום וההזרטים הם עד שלושה חודשים, משלמים לפי הערך השוטף. אין הצמדה של שלושה חודשים כשם שאין הצמדה אם התשלום הוא מעבר לשנתיים. דעתנו נוחה כי בחוק יש זעיף שאם הממונה על ביצוע החוק יראה שהיתה סכבת באשמת הנכה, הוא רשאי לצמצם את התקופה ולא לשלם את ההצמדה. לא יתכן שעילה להחזרה בתקופה של שלושה חודשים ראשוניים זהיה צמודה, שאדם צריך להחזיר כספים עבור שלושה חודשים לפי הערך המעודכן. כאשר משלמים לו עבור העילה של שלושת החודשים הראשוניים, אז משלמים לפי הערך השוטף. מעבר לשלושה חודשים הבעיה נוגעת בגבול מצומצם מזה. שהם יחזירו דבר שלא באשמתם ושלא במודעותם?

ישנה אי-התאמה בין החוקים, הם לא מודעים לכל אחד. פעם בשנה מגישים דו"ח על הכנסות נוספית ועל סמך זה נוצר עודף, ואז אומרים להם להחזיר. עד היום העניינים הסתדרו בלי זחלות, האנשים החזירו, אבל להגיד להם היום שהם צריכים להחזיר עם הצמדה לא רק ליום קביעת הצורך בתשלום אלא הצמדה לאורך התשלום, אדם שבפועל הכסף הזה נאכל אצלו? את העניין יתגלה ב-86 וזה לשנת 85, אז התגמול שהוגו יקבל לו יכסה את הזוב, הוא לא יוכל לעמוד בזה.

לדעתנו אפשר היה בלי הזקנות. העניינים הסתדרו עד היום. אם צריך לעניינים פורמליים תקנות, אז לפחות צריך להוציא את סעיף 5 כי הוא ייצור אי-הבנות בלתי פוסקות והוא איננו צודק במהותו.

מ. הופמן:

הנכה המקבל את התגמולים הוא נצרך. הוא לא משקיע את הכסף וממתיך שמה קיבל מעל למה שמגיע לו, ואז יחזיק. הוא מתקייס מהכסף הזה.

אני רוצה לצטט מפסק הדין בבג"צ, פסק-דין של השופט ברנזון (מצטט). החוק טוב אבל כאשר המחוקק נותן לזרוע המבצעת נשק חד ויעיל ביותר הנוגד את הליברליות עליה התריע בית המשפט? סעיף 4 לחוק הקיצבאות אומר: (מצטט). מדובר בנכיון חולי עצבים הלוקים במחלות שונות בגילים גבוהים. אם החוק קובע את זכותם, מדוע ניתן העדכון? כי הכסף איבד אז ערכו. אם סעיף 4 נותן מכשיר כזה בידי הרשות המוסמכת, הטעיף לא בא לומר שאולי במקרה יוצא מן הכלל יכולה הרשות לעשות שימוש בסעיף 4. עד לפני שנתיים-שלוש, הרשות המוסמכת אספה את חומר הראיות. היום חובת איחוף החומר מוטלת על הנכה וזה לוקח הרבה זמן.

אם אדם קיבל תגמולים והוא מתקייס מהם, ולצערי נכי רדיפות הנאציט מצבם חמור שבעתיים, הם מקבלים רק את הזגמול הרגיל, הרי אם שעור נכותו הוא 4⁹, הוא לא זכאי, אם הוא הולך לעולמו, הוא לא משאיר לאלמנתו ירושה בכלל. לגבי חוקים אחרים האלמנה מקבלת.

ר. אברמזון:

לסעיף 4. החוק קובע שיש מקרים שניתנים לרשות המוסמכת שהיא רשות שיפוטית, שיקול דעת בהם. במקרה זה התביעה הוגשה באשמתו של הנכה באיחור או עוכבה בגלל הנכה, הרשות המוסמכת מוסמכת לפסוק פחות הפרשי הצמדה, או תקופה קצרה יותר. נדמה לי שהשאלה שלך על זה שהרשות המוסמכת מעכבת את התביעה אצלה ולא אושפת מסמכים, היא לא במקום. אין לה עילה להקטיף את תקופת השעור המעודכן של התגמול. במקרה שלך היא אולי טענה במקרה ספציפי אבל לא טענה כללית נגד החעיף שקיים כמעט בכל החוקים. נדמה לי שהרשות המוסמכת לא מפעילה יותר מדי את שימול דעתה בעניין של שיצור תקופת התגמולים. סעיף 4 איננו נושא הדיון שלנו היום, לא הבאנו חומר.

אני רוצה להזיז את התנה 5 ולחשב שנעקל את כל התגמול ולא ייגאר לו כסף. החוק טובע כינימות של תגמול חזיבים לשלם ולא משנה כמה חייבים להוריד. אנחנו לא נוהיד את ההכנסה מהשעור המקורי, אחרת יש העלאה ריאלית של התגמול שגם אזם לא טוענינו לו. התקנו את התקנות כדי שנה לז יצא נפסד. היחס בתגמולים משתנה, אם הוא מקבל השעור מעודכן של התגמול. תמיד לנכה יהיה כסף.

לשאלה שאנחנו צריכים לנכות את השעור המקורי של ההכנסה הנוספת, תארו לכם שהוא הוכר בתור נכה רגיל ואחר-כך צריך לשלם לו כנזקק ואז צריך להוריד לו הכנסה נוספת, אתם רוצים שנוהיד מהשעור המקורי? יש פה עיוות. אנחנו לא רוצים לתת לנכים יותר. אמרנו שנמצא מנגנון שיחן את אותה השיטה על מנת שהנכה לא יצא נפסד והרשות לא תצא נפסדת. אני חושבת שכל החששות שהעלייתם הם חששות שאין להם מקום במסגרת התקנות האלה, במיוחד כאשר נצטרך לפרוש את הניכויים במשך 8 - 10 חודשים. אי אפשר לשלם לנכה פחות מ-2/3 או 1/2 מהתגמול שלו בעל הוראה בחוק.

א. ויינשטיין:

האוצר צריך לשלם לנכה, הוא יכול לא להצמיד שלושה חודשים. אם לוקחים מהנכה, לוקחים לו כהיום הראשון. האם זה כך?

י. וייס:

היתה טענה שבמשך שלושה חודשים לא ישולם תגמול מעודכן אלא תגמול מקורי. נכה מגיש תביעה לרשות המוסמכת, הטיפול לוקח יותר משלושה חודשים. החוק טבע שצריך לתת זמן לרשות המוסמכת לטפל בזה. אם היא קיבלה במשך שלושה חודשים, היא לא צריכה לשלם תגמול מעודכן. אנחנו מנכים מהנכה כאשר הוא קיבל תגמול מזויס והוא חייב להודיע והרשות המוסמכת היתה חייבת לנכות. כאן יש מקרה שהנכה לא הודיע, לכן זה לא דומה.

א. ויינשטיין:

האם יתכן מקרה של אדם שאזה חייב לו כסף, משלמים באיחור של שלושה חודשים, אבל כשלוקחים, לוקחים מהיום הראשון.

ר. אברמזון:

הזכונו לעשות את זה באופן שיטתי. אם אדם מקבל עבור שלושה חודשים, אנחנו נוהיד בשעור המקורי ועבור השנה האחרונה נוהיד את ההכנסה בשעור מקורי ולא מעודכן.

א. כהן:

הבעיה איננה של סעיף 5. כאן מנכיס כה שהוא חיבל ולא מעדכניט. יש לי הרושם שהאוצר רוצה להסגור מאזורי זקנות ויזלכו אותו לנכות מנכה בלי לתת אפשרות לסקול זאת.

מדובר בנזקקים, ולהן אין הכנסות. הדבר היחיד זה הביטוח הלאומי שנתן קיצבה ולא הודיע לאוצר ופזאום מסתבר שיג לו חוב של כמה מאות שקלים. מנכיס מהתגמול. היות ומדובר ב-50' מהנכיס שהם נזקקים ואין להם ממה להתקיים, מה הפחד? היום מזקיימים מ-320 שקל לחודש ו-120 מהביטוח הלאומי, ואותם מנכיס מה-320.

אנחנו רוצים שישאר המצב שהיה. הרשות המוסמכת יודעת מתי לנכות ומתי לא. אל זכריחו אותם לנכות רטרואקטיבית.

מ. רוזנטל:

אני מטפל בנכיס שמקבליט תגמול מגרמניה בלבד. אנחנו לא מקבלים ישירות מגרמניה אלא באמצעות ממשלת ישראל. הנכיס הוציאו על זה כסף רב לתעודות רפואיות, הוכחות, עורכי-דין וכל מני דברים. הרשות המוסמכת ששילמה עד עכשיו את הכסף, לוקחת את כל הכסף שהוא קיבל ישירות מגרמניה ולא משאירה לו מוצא, ומשלמו לפי הזוק, בעוד שאם יש לו ביטוח לאומי, נשאר לו משהו. עבור הביטוח הלאומי לא היה צורך בהוצאת כספים להשגת תעודות רפואיות ועורכי-דין, השאלת השאלה? זה לא מתקניב המדינה, זו עזרה נוספת לנכה. למה שיהיה דבר כזה? כל שנה על הנכה לתת דו"ח כמה הוא מרויח.

מ. פרידמן:

אנחנו מעודדים לעבור לתגמולים מגרמניה ולא מישראל כי זה לטובת הנכה. הוא לא מחזיר 100% אלא 80%. אנחנו מנכיס פרוטות ובחשלומים, כך שהוא לא מרגיש את הניכוי.

ג. רוזנטל:

מדובר בנצרכים. חיקח פלוני, יש כאלה שאינם מקבלים עבור נכות מגרמניה אלא עבור נצרכות. מר פרידמן דיבר על איש שקיבל מהאוצר ועבר לקבל נכות מגרמניה. אני לא דיברתי על זה. דיברתי על אלה שקיבלו נצרכות.

ג. הופמן:

סעיף 6 - נניח שהוא היה חולה ואושפז בבית-חולים. מה זה "מעשה" או מחדל של הזכאי... זה לחיוב וגם לשלילה, זיכרון סמוך במלה.

עשרות ומאות נכיס קיבלו מהרשות המוסמכת בזל-אביב כסף לבד. באמצעותנו העברנו מאות לגרמניה. סוג הנכיס שמקבלים מהרשות המוסמכת עזרה רפואית, מוכרים בישראל. סוג של נכיס שמקבלים מגרמניה, 38,000, לא מוכרים בישראל. אני בתור יו"ר הנכיס האלה הייתי יכול להציג שנמשלת ישראל הכירה בי רשמית, ואז יש על מה לדבר. אני מבקש מאד, כדי שנוכל לטפל ביחודיות וברצינות בגרמניה, שידאגו לכך שארגון הנכיס יהיה מוכר מטעם ישראל. אין נכה שנהפך לנכה רדיפות הנאגים שלא מוכר במדינה אחרת כנכה מלחמה.

י. דרורי:

בהתאם לחוק נכסי הדיפות הנאצים החדש, יז זעיף קובע שמי
דעובר לקבל חגמוליס מגרמניה, זכויזו זיו לא ייפגעו כאן. לחזר שהוא הוכר
ע"י שלטונות גרמניה, אנזי האוצר מ**שחטטים** מטפל בהם. אנחנו מבקשים לתקן
את הענין.

ז. פרידמן:

מר רוזנטל הוא בן בית אצלנו.

אי אפשר לקבל תמלוגים בשני מקומות. אם מי שהוא מקבל
מגרמניה, הוא לא יכול לקבל זה. אי אפשר לומר שצריך לתז לכולם את תלום
אגרת הרדיו והטלוויזיה. החוק מטפל בהם לפי מה שמגיע.

ח. אברמזון:

גם הטיפול הרפואי הוא *EX GRATIAE*. החוק קובע שאנחנו
חייבים בטיפול רפואי רק למי שזכאי לזגמול לפי חוק זה. מסתמכת על זעיף 21
לחוק נכסי הדיפות הנאצים.

ט. ניסנבאום:

שאלו אוזי בגרמניה אם אנחנו מוכרים בישראל. האם יש
נכיס סוג א' ונכיס סוג ב' שאלו אם אנחנו מוכרים לפי החוק הישראלי.
אם אני מוכר, למה שלא תהיה לי תעודה וזה ישמש אותי בכל מקום בזו"ל.
אז לא, שיחנו לי אפשרות להשאיר את הכסף שאני מקבל מגרמניה, שם.

י. פרידמן:

אני לא יכול לכתוב למר רוזנטל שהוא אצלי נכה ב-א אחוזים,
הוז לא מקבל אצלי חגמול, הוא לא נכה אצלי.

היו"ר א. שפירא:

מי שלא מקבל כסף לא יכול לקבל פנקס שהוא מוכר כנכה?
אולי צריך לענות את החוק. אדם רוצה להיות מוכר כנכה בכל מקום. ממסלח
ישראל צריכה לספק לו זה הפנחת שהוא נכה.

ד. בר-חיים:

משרד האוצר מטפל בנכיס, ואם יינחנו פנקסים, זה לו משרד
האוצר.

א. ויין זטיין:

אני מציע שתבקש בגישה עם יו"ר ועדת העבודה והרווחה ונציגו את הבעיה. אנחנו לא מטפלים בזה.

א. דמביץ:

העניין של הכרה מופשטת שאין עמה הטבה כזפית, הוא חדש. העלו את העניין במכתב וזני אטפל בזה. אם יש לכם ידיעה על ארגון דומה שמוכר במקום כל שהוא בעולם, אני מבקש לדעת על זה.

א. ויין שטיין:

יש להם טענה לגבי נכים נצרכים שקיבלו מגרמניה, וזה עלה כחף. כל הכסף שהם מקבלים עובר לאוצר והאוצר נותן להם תגמולים.

מ. פרידמן:

אנחנו מזחשבים בכל ההוצאות שלהם.

ר. אברמזון:

מנכים להם את מה שהם מקבלים כהכנסה נוספת.

ה צ ב ע ה

נקנות הקיצבאות (פיצוי בעד איחור בתשלום)
(נכי הטלחמה בנאצים ונכי רדיפות הנאצים) - אוסרו

מכירת מניות המדינה בחברת ק.ב.ע. - מבוצע בוני ערים בע"מ

י. קציר:

לחברה נותרו 2500 דונם באיזורים שונים בעיר ומחוצה לה. המיעוט באיזורים זמינים והרוב מזוץ לעיר. יש הרבה הערכות לשווי הקרקע. הזברה מוותרת על 10,000 דונם.

היו שני שלבים. אחד בשנות ה-50, גלב א' הובצע בין 57 ל-71. מזציתם של הקרקעות הוא באיזור באר-טוביה. יש לחברה נכסים בהשכרה וגם ניירות ערך. ראיתי הערכות בין 25 מיליון דולר ל-50 מיליון דולר.

המו"מ התזיל ב-82. לדעתי השותפים הפרטיים מפזידיט.

א. ויינשטיין:

בנייר של האוצר כתוב שהממזלה מעונינת למכור, בין הזאר, לבעלי המניות הפרטיים, והם חוזרים לכיווני פיתוח זונים שאינם עולים בקנה אחד עם זדרי העדיפויות של הגורמים הממשלתיים. מה הכוונה?

י. מינקביץ:

הדוגמה הבולטת היא שלב ב'.

היו"ר א. שפירא:

הממשלה יכולה להפריע ע"י מניעת היוזמה לעשות וגם ע"י זה שהיא יוצאת מהחברה.

א. ויינשטיין:

מדוע לקבל ערבות מבעלי המניות הפרטיים לתשלומים ולא להעביר להם זכויות בתום התשלומים?

י. מינקביץ:

זה ענין למו"מ בין שני צדדים ואז צריך להזפשר. אנחנו הבסזנו את הענין להנחת דעחנו.

א. ויינשטיין:

זה טעון מס רווחי הון?

י. מינקביץ:

לא. מס רווחי הון אם שולם, שולם על-ידם.

י. ריבק:

קיבלנו תשלום ראשון. הזוזה פותנה באיסורים. את הכסף קיבלנו. מנקודת ראוי פקיד שומה לטעמים גדולים אין עיסקה. הוא דרש מס ואנחנו העברנו.

א. ויינשטיין:

לפי ההזכר המקורי הניחם צריכים להעביר להם זה
10,000 דונם. החברה הינה צריכה לשלם עד 2300 דולר לדונם, מזה 50'
שייך לממשלה. הממשלה בשלב ב' צריכה לסת' לזברה מזה 50', ומייתר יהיה
שייך לממשלה כי זה חלקה.

י. ריבן:

באופן זאורטי, כשיה שותפות בחברה, יש 50' לכל אחד,
איך נכסי החברה מתחלטים? אין 5000 דונם סכתוב בטבו זהו סלך? איך
יחלקו דייוידנטיים? אם יחלקו, 50' או 53' שייכים למדינה.

א. ויינשטיין:

באופן זאורטי זהה נוהג לבעלים הפרטיים 4000 דונם,
כמה מעריכים את הזכות היא של 10,000 דונם?

היו"ר א. שפירא:

היות והממשלה שותפה ב-53' ממילא 5300 דונם הם שלה.
אבל זה לא כך. לממשלה יש שותפות, אבל הנכס שייך לחברה.
הממשלה השתחררה מהאופציה של 10,000 דונם, זה עסק
שאי אפשר להעריך.

א. ויינשטיין:

האם כל הקרקע שמדובר עליה היו קרקע מאושרת בזכנית
מחאר או עזה עוד לא אושר?

י. זיו:

הקרקעות מתשטות על כל אשדוד. היום זה מכוסה בתכניות
מפורטות שאפשר להקצות מגרשים. המרכז של הסיטי נשאר בידי המדינה. הערך
הכספי מה הוא 14 מיליון.

השטח השני של הסיטי מיועד למגורים. זה לא זמין מהיום
למחר. עם יש מחיר לכל מגרש - 200,000 דולר, 150,000 דולר. 1/6 עבר
לחברה ו-5/6 בידי המדינה.

איזורי תעשייה יש הרבה, חלק זמין עם פרצלציה וחלק
זה זכנון. השטח הגדול שהחברה מיבלה ללא זכנון, 2/3 מחוץ לזחוט השיפוט
של אשדוד. זה השטח הדרומי. זה מוגדר כרזרבה למגורים, וזה לא מתוכנן (מצביע
על הסטחים במפה).

פרחנו את השותפות כך האנחנו יכולים לקדם פרויקטים. יש זכנית "בנה ביזק" כבר הקצינו מעל ל-100 מגרשים. אזה סקבל כגדש טפוזז למגורים. קיבלנו זומות, חלק ע"י שמאי הבינהל וחלק לזי הדולה. אפשר להציג אז הנתונים הסופיים. הספה נוחנת חמונת מצב בשטח. היום כל אחד עצמאי לפעול בשטח. 2500 דונם של החברה, הרוב היום זה מחוץ לעיר. מתי יוחילו לממש את זה? אי אפשר לדעת, יכול לתז 20 שנה. יש מגרשים בודדים בחוף היס.

באיזור הסיסי יש 212 דונם ובאיזור חוף היס 80 דונם. אלה בעלי הערך הכזפי הגבוה. חילקנו את הדברים. היום אנחנו מחולקים סופית בכל אשדוד.

מר אזולאי:

אנחנו מלווים את התהליך הזה הנתיים מתוך גישה חיובית. עצם היפרדות המדינה לחברו אשדוד, זה סיבך והקפיא במידה רבה אפשרות פעולה בנושאים אונים. מבחינת פעילויות, אנחנו, כעיריה, הרווחנו מזה. לווינו אז התהליך ולדעתי זה חיובי וחיוני. בשלב הזה של גמר התהליך אנחנו לא מעוניינים.

בחוזה של זכיון זברז אשדוד היו דברים ברורים שעל החברה לעשות, כמו סלילת כבישים ברמה מקובלת, וזה לא נעשה ברמה מקובלת. יש פה ענין של הקמת בית זולים כללי, הוא לא הוקט. אני דורש שמי שיקבל את הכסף, יעשה זאת. העיסקה היא בין האוצר והחברה. אם החברה לא משלמת, האוצר יתחשבן אחה. אני רוצה שהאוצר יתחייב. מי שהוא שחרר את החברה, העיר לא משחררת ויש הזויבות של הממשלה לעיר אשדוד. אני תובע מהממשלה שתמלא את התחייבויות שהממשלה רצתה ומי שהוא אחר ימלא, או שתכדוק את ההתחשבנות עם החברה. החברה הופכת לחברה פרטית.

א. ויינסטיין:

אל תיתן היזרי בניה.

מר אזולאי:

זו עיר שאין לה גרם אדמה שלה, היחה תפיסה של אדמות.

היו"ר א. שפירא:

איננו דנים עכשיו באיך בונים אז העיר אשדוד אלא הממשלה רוצה למכור את חלקה ב-10 מיליון דולר ואנחנו רוצים לשמוע ממך אם אזה רואה אז זה בעין טובה.

מר אזולאי:

בדרך עזה נעטה, אנחנו רואים בזה דבר שהורט אז העיר אשדוד. אני חושב שאין עיריה שמסוגלת ליבל את זה שלא נעשו החשתינות.

היו"ר א. שפירא:

הממשלה מוכרת את חלקה בחברת אשדוד. היא מובלת ע"י זה
ביחול אופציה על 10,000 דונט, היא ממתחרת מזה ומוכרת את חלקה וקבלת
10,000 דונט. האם זה טוב או לא?

מר אזולאי:

זה רע לאשדוד. אני מציע שהאוצר יחזיר לחברה והחברה
תמלא את חובותיה.

י. זיו:

ראש העיר דואג לנושא הפיתוח, בצדק. אם אזה קושר את
זה לנושא שהיום עליה לדיון - הממשלה מוכרת את המניות שלה לחברה. החברה
עם ההתחייבויות ממשיכה להתקיים וצריכה לעמוד בכל ההתחייבויות. אין לזה
קשר עם ההסכם הזה.

היו"ר א. שפירא:

החברה עם התחייבויות. הממשלה לא מוכרת את ההתחייבויות,
היא מוכרת את המניות שלה. ההתחייבויות כתובות באיזה מקוט.

מר אזולאי:

לא ראיתי. אם כתוב שצריך לבנות בית חולים, אז סיבנו
בית חולים. אני מדבר על כל ההתחייבויות של החברה כלפי העיר.

י. קציר:

יש חוגיה של חלקי רכוש משותף בין החברה והמינהל,
גאין לו קשר עם מכירת המניות. היה לנו שטח בבאר טוביה משותף. העיריה
היחה מעורבת. היא עוררה הצעות ואני רוצה ללכת לפרויקט של "בנה ביתך"
ומציע בחוף. גם תחנה מרכזית. אנחנו מבקשים שבשעת החלוקה זה יפול
בחלקו של המינהל. כיכדנו את רצונה של העיריה והלכנו לקראתה. עד כאן
הסוגיה של חלוקת קרקעות מסובכות בין שותפים. תמיד היה לשותף אחד
להגיד דבר על השני.

עכשיו כאשר הרכוש המשותף הוגש והחברה יודעת היכן אדמותיה
היא במצב שבעליה יכולים להחליף מניות. הבעלים יודעים להעריך את זה,
זה 10,000 דונט.

א. שפירא:

יש הסכם שצייבט למכור תחילה בין בעלי המניות, אם
הממשלה רוצה למכור בחוף, היא יכולה.

י. תציר:

השקזנים הפרטיים ויזרו על גלב ב'. מה ערכו של גלב ב' כימי עבודתי בזכרה ראיתי הערכות שונות זנעו בין 5 ל-20 מיליון דולר על הזכאות. נניח שגלב ב' שווה 10, אז אנחנו מטעים את זה ב-10 שנים זה שווה כך, ואם בעוד 30 שנה זה שווה פחות. איפה עוקץ הבעיה באגוד? אגוד חוכננה לעיר של 350,000 נפש. לצי זכנית פרושו האוכלוסייה של משרד הפנים יהיו גם רק 100,000 איש בעוד 10 שנים, אט תבוא עליה, וכשזדל הירידה. הבעיה הזמית שהחברה מזמורת אזה זה איך נגשרים בין המציאות לבין הזלומות של 350,000. מי שבאמין ואופטימיסט, מוכן לשלם יותר ומי שפטימיסט משלם פחות. זו הדילמה.

היו"ר א. שפירא:

אם אני הולך לצי בה שמשךד הפנים אומר, גם 10,000 דונט

לא שווים.

י. קציר:

יש פה אי-הבנה. בית החולים היה צריך להיות מוקם מקרן של החברה והמשלה שהיו צריכים להפריש 6 משווי הבניה. בזמן המיתון של זנות ה-60 ראש העיר פנה לממשלה ונאמר זבמיתון של אגוד להטיל 6 מעלות הבניה על הבונים, אזם עושים את זה לבלתי אפשרי, ואז ביטלו את זה. כאשר בטלה הקרן, בטלה ההזייבות. הממשלה השתתפה פעמיים, פעם כשוחפה הקרן ופעם בחברה. לכן איך היום לבוא בתביעות. החברה מצהירה שהיא גמרה את ההתחייבויות; בנתה כך וכך מטרים כבישים, כפליים ממה שהיתה צריכה לעשות היא התחייבה על 350 מ' ובנתה 700; היתה צריכה לזכר לרשת הביוב - היא עשתה זאת. החברה עצמה מעבר למה שהתחייבה.

א. ויינשטיין:

כשממשלה הולכת לעשות עיסקה עם חברה, איך זה נעשה מבחינה פרוצדורלית? צפיתי שיחליטו החלטה עירונית וילכו לעיסקה, יטילו על גורמים מסוימים לבחון את הנכס המאזני של החברה, יעריכו את שווי זכויות הקרקע ומה שיוחלט ע"י גורמים אלה, מקובל. שלב ראשון מזכימים ושלב שני מטיליט את החובה ליוט מאוים, וקובעים את זה. ראיתי כאן שזה לא הלך כך. הלך רצף של שמאווים, רצף של מ"מ.

י. טינקביץ:

אני לא חושב שבהרבה עיסקות עבודת המטה היתה כל כך מזודרת. היו ועדות מטה מסודרת בין המינהל והאגוד, החלטות עירוניות בדרג על ועדות שרים, שמאווים, בדיקה, מ"מ מסודר, ובראש וראשונה כאשר האסטרטגיה היתה ברורה מראש לטובת העניין. יכול להיסען טענה שהמחיר של 10 מיליון דולר איננו נכון.

היו"ר א. שפירא:

הוא שאל את רואה חשבון יצב וברקו מאזניים.

ז. שינוי המבנה:

כך, הדברים נבדלו כפי ע"י הוועים בע"מ, ינו 1978
"פלל", פ"ט, היה מ"מ מנכ"ל ינו 1978, כפי ע"מ הע"מ
המזכרת הע"מ ראש הע"מיה הדברים נעשו במאום עם הע"מ. ה"מ"מ"מ לא
היו רק טכניים אלא מה הזיכרת של הע"מ אג"מ. מנהל החברה הע"מ.
כל הדברים האלה נלקחו בחיוב. ה"מ"מ"מ המ"מ"מ, הכלכלי, הלאומי.
הטענה היחידה אג"מ לטע"מ היו 10 מיליון זה לא מזכ"ר. על הנקודה הזאת
אין לי זכרה. יזכ"ר שהמזכ"ר יותר גבוה או יותר נמוך. יש מ"מ ויש
הצדדים די נוקשים. מלכתחילה הביאו את הדברים עד ההגנה. המ"מ הממ"מ.
הנחיון להביא לפרוק החברה נמ"מ 10 שנים.

א. ויינסטיין:

יש לי כמה שאלות. אני לא מעב, הענין באל.

היו"ר א. שפירא:

אני מקווה שהם יתנו פועלה. בינתיים אני מבצע על הע"מ.

ה צ ב ע ה

הוחלט לאשר את הע"מ.

מר אזולאי:

זה לא כשארר את הממשלה ואז החברה.

ז. ויינסטיין:

הועדה ערנית לגבי שאלות שהועלו ע"י ראש הע"מ.

שימו: ברורה להוצאות פחות לסנת 1985

פניה מס' 203

ע. ארדמן:

נתבקשתי בישיבה הקודמת לתת הצ"מ. מדובר על הנפקה חוזרת
אל שר"י ה"מ. מועד ההנפקה זה 1978, היקף 25 מיליון דולר, 748 רבית,
היזרה שנארה - 25 מיליון דולר. ה"מ"מ לכ"מ נרכש ע"י מדינת ישראל. המנפיק
בזמנו היה "מפיטל" ש"ר ישראל". כל החכום 35 מיליון דולר אגרות חוב ומניות
25 מיליון דולר. הזנאים של הח"מ הזורה היה 90. ההיקף 3,75 מיליון
ש"ח, זמן אגרות 2,4 מיליון דולר.

א ו ר

זינוקים שנעשו בשנת 1971

א ו ש ר	<u>214</u>
א ו ש ר	<u>221</u>
א ו ש ר	<u>227</u>
א ו ש ר	<u>225</u>
	<u>235</u>

ע. ארדמן:

זו חברה שמסועז זינוקים במחצית השנייה של שנת 1971, בנזילת הזונה, כל הזכומים הזקומים כחולבה, רק בשנת השנה הזאת.

א ו ש ר

237

ע. ארדמן:

מדובר בזכומים עבור נכסי היור על המדינה שמנהלים ע"י זכר עמידה, כזאת כל ההכנסות שהדיירים ניכסו להינחל ומסלמים לעמידה עבור החזוקה. ההעברה הזאת באה לתקן את זה.

א ו ש ר

א ו ש ר

א ו ש ר

243

238

140

ע. ארדמן:

זניה "החברה. העברות זינוקים

א ו ש ר

היחידה החזיקה בעת 12.00